

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

19. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

15. KVĚTNA 2016

Z obsahu:

Jdi a stejně jednej i ty
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 27. dubna 2016
na náměstí Sv. Petra
v Římě
- strana 2 -

Dopis jedné ženě
ke svátku Letnic
Sv. Jan z Avily
- strana 4 -

„Bratr Deogratias“
Františkánský ideál
vděčné prostoty svatého
bratra kapucína Felixe
z Cantalice
- strana 6 -

O pravé mariánské úctě
(Úryvek z knihy - 3)
Sv. Ludvík Maria
Grignion z Montfortu
- strana 8 -

Suma o darech
svatého Josefa (26)
Isidoro Isolani OP
- strana 10 -

Otec vlasti
a rozmnožitel říše (2)
PhDr. Stanislav
Vejvar, Ph.D.
- strana 12 -

Mariánský sloup v Bilině

Jdi a stejně jednej i ty

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
27. dubna 2016 na náměstí Sv. Petra v Římě

Draží bratři a sestry, dobrý den! Dnes budeme uvažovat nad podobenstvím o milosrdném Samaritánovi (srov. Lk 10,25–37). Učitel Zákona chtěl Ježíše přivést do úzkých otázkou: „Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?“ (v. 25) Ježíš jej přiměje, aby si odpověděl sám, a dotyčný podá dokonalou odpověď: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí, a svého bližního jako sám sebe.“ (v. 27) Ježíš tedy uzavírá: „To dělej a budeš žít.“ (v. 28)

[Učitel Zákona] klade tedy další otázku, která je pro nás velmi cenná: „A kdo

je můj bližní?“ (v. 29), a myslí si asi: „Mojí rodiče? Příslušníci téže národnosti? Ti, kdo se hlásí k mému náboženství?“ Chce zkrátka jasné pravidlo, které nám umožní dělit druhé na „bližní“ a „ne-bližní“, na ty, kdo se mohou stát bližními, a na ty, kdo se jimi stát nemohou.

A Ježíš odpovídá podobenstvím, ve kterém vystupuje kněz, levita a Samaritán. První dvě postavy se pojí ke chrámovému kultu; třetí je schizmatický žid, považovaný za cizince, pohana a nečistého. Cestou z Jeruzaléma do Jericha narazí kněz a levita na umírajícího člověka, kterého lupiči zbilili, okradli a nechali ležet

na cestě. Zákon Páně v takovýchto situacích stanovil povinnost poskytnout pomoc, avšak oba kolem něj přejdou, aniž by se zastavili. Spěchali... Kněz možná sledoval hodiny a říkal si: „Přijdu pozdě na bohoslužbu.“ A druhý si řekl: „Nevím, zda podle Zákona mohu, protože je tam krev a stal bych se nečistým...“ Jdou tedy svoji cestou a nepřiblíží se. Tady nám podobenství nabízí první ponaučení: Není automatické, že ten, kdo pravidelně chodí do Božího chrámu a zná Boží milosrdenství, dovede mít rád bližního. Není to automatické! Můžeš znát celou Bibli, můžeš znát liturgické rubriky a poznat celou teologii, ale z poznání neplyne automaticky láska. Láska má svoji cestu. Je zapotřebí inteligence, ale i něčeho víc... Kněz a levita jej vidí, ale ignorují; spatří jej, ale nepostarají se o něho. Neexistuje však opravdová bohoslužba, pokud se

Pokračování na str. 5

Mějme slitování se svojí duší! Svatý Felix z Cantalice k nám i po několika stáletích hovoří jasnou řečí, platnou po všechen čas. (str. 6–7) Jeho napomenutí směřuje k hlavnímu úkolu člověka zde na zemi – dojit spásy své duše. Tento světec 16. století je zářným příkladem toho, že nositelem Boží pravdy nemusí být nutně člověk vzdělaný, a to proto, že ve věcech duchovních jde o něco víc než jen „o písmenka“. Jde totiž o vztah – k Bohu Trojjedinému, Stvořiteli světa, Zachránci lidských duší obtížených hříchem. A to je třeba mít na paměti nejen v dnešní den, kdy slavíme přijetí jednoho z velkých Ježíšových darů – Ducha Svatého, který nám byl dán, aby nám připomínal Ježíšovo učení a naučil nás rozumět mu a uvádět je do svého života. (srov. Jan 14,26) Jestliže svatý Felix neuměl číst ani psát, odkud bral moudrost, jež přetvářela lidská srdce? Odpověď nám poskytl sám: „Studuji šest písmen: pět červených a jedno bílé. Červené jsou rány Spasitele, bílé písmeno je Maria.“ Pro pochopení toho, co je podstatné pro spásu duše, to opravdu stačí – ve spojení s Duchem Svatým. Není třeba vymýšlet či studovat žádnou teologii, aby upřímně a ote-

Editorial

vřené lidské srdce mohlo přijmout Boží lásku projevenou skrze Ježíše na kříži a aby ji mohlo opětovat svým životem podle příkladu Panny Marie, jež je zářící Hvězdou, ukazující směr, jak dokonale žít Ježíšovo učení.

A Maria je také našim vzorem, podle kterého můžeme reflektovat, jak umožňujeme Duchu Svatému, aby nás učil a vedl na cestě pravdy, na cestě spásy. Ona zcela odevzdala svoji vůli do rukou Božích, a tak se z jeho milosti stala dokonalým nástrojem Ducha Svatého. Jak jiný světec – Jan z Avily – vyzývá: Musíme se vzdát vlastní vůle, která je nepřítelem Ducha Svatého. (str. 4–5)

Duch Svatý nás také učí rozlišovat mezi dobrem a zlem, učí nás poznávat úhlavního nepřítele naší duše: ďábla. To je velmi důležité si uvědomit a mělo by nás to vést k časté prosbě k Duchu Svatému o pomoc v našem rozhodování, v našem pokušení, v našich jakýchkoliv pochybnostech... Naše nepřátelství s ďáblem je však ve skutečnosti nepřátelstvím mezi Mariinými dětmi

a ďáblými přívrženci. (str. 8–9) Tak to ustanovil Bůh na začátku dějin spásy po spáchání prvního hříchu v ráji. UVědomíme-li si do hloubky tuto skutečnost, pak nemůžeme jinak, než přijmout do svého života Marii nejen jako svoji nebeskou Matku, ale i jako bezpečnou a vítěznou Vůdkyni v boji s Božím Odpůrcem. A ona jako Nevěsta Ducha Svatého nám pak pomůže otevřít naše srdce pro jeho svaté působení.

Vezmeme-li si k tomu na pomoc i světce, zvláště ty, kteří nám jsou nějak blízcí, pak nemůžeme svůj zápas o duši prohrát. A budeme-li také chovat úctu k našim národním světcům a odevzdáme-li často v modlitbě náš národ do jejich mocné přimluvy, rovněž zde můžeme ve víře doufat v obrácení lidských srdcí a znovunalezení křesťanských hodnot, na kterých do značné míry stavěl i Otec vlasti Karel IV. (str. 12–13)

Prosme tedy nyní, ale i každý den Ducha Svatého, aby se stal našim „duchovním Otcem“, který zná cestu k Trojjedinému Bohu, neboť On sám je Bůh. A dovolme, aby pracoval s naší vůlí tak, jak je to nejlepší pro spásu naší duše, a skrze nás i pro duše druhých lidí.

Daniel Dehner

Dnešní slavnost máš opět začít v jeruzalémském večeradle. Zvykni si vracet se často na toto místo modlitby, svátostí, přípravy a kolébky Církve. Vítá tě více než sto učedníků s Marií ve svém středu. Čekají zde poslušně, až se naplní zaslíbení, které dostali od Pána. Pouč se z toho, jak důležitá je náležitá příprava v odloučenosti od světa, v usebranosti a modlitbě ve společenství s Pannou Marií.

Toto místo svou modlitbou posvětil sám Boží Syn. Zde přednesl Otcí s naléhavou vroucností svou velekněžskou prosbu, *aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě*⁽¹⁾.

Pro první mši svaté zde Pán prosil o jednotu, která jednoho dne obsáhne všechny lidi. O těchto dnešních Letnicích začíná dlouhý dějinný proces směřující k naplnění Ježíšovy prosby, *aby všichni byli jedno*. Než se vrátil k Otcí, poslal proto své učedníky, aby i oni pokračovali v tom, co započal: *I já vás posílám*. Všechny ty, kteří jsou jeho, kteří zůstávají v něm a on v nich⁽²⁾, chce zapojit do vytrvalého úsilí o sjednocení všech. O tuto Boží jednotu nemůže usilovat každý na svou vlastní pěst. Naplňovat jeho poslání je možno jedině v jeho Duchu: *Jenom pod vlivem Ducha Svatého může někdo říct: „Ježíš je Pán.“*

Stále si musíme být vědomi, že to nejsme my, kdo tu působíme. Je to činnost Ducha Svatého, který dosud vedl také Ježíše.⁽³⁾ Jeho pokračovateli se můžeme stát jedině tak, že s ním *všichni dohromady tvoříme jedno tělo*. Do tohoto těla nás dovedl Duch a jedině tento Duch nás vede a uschopňuje, abychom v tomto těle, jehož hlavou je Kristus, také *mohli být užiteční*. I ty jsi povolán, abys byl užitečný tím, že pod vedením Ducha Svatého využíváš všech darů, které jsi právě k tomu obdržel. Jeho dary nemáš tedy ani pro svou exhibici, ani pro své sebeuspokojení. Jejich smysl je v tom, aby sloužily tělu. Jsou totiž dány jednotlivým údům, aby v tomto těle a skrze ně *mohly být užitečné*, aby všichni spolu působili jako *údy jednoho těla*.

Až se ozve silný hukot, nelekej se. Pokorně se skloň v prosbě, aby Duch Boží vstoupil i do tebe. *Přijď, Duchu Svatý, a naplň mé srdce!* A nyní vzdej Bohu chválu a vyjdi s apoštoly do ulic.

Dostavili se první posluchači. Jsou to *zbožní židé*. Proč svolává Duch k večeradlu

Duch jednoty

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti*

Přijměte Ducha Svatého.

právě zbožné židy? Chce přivést do jednoho těla všechny, především ty, kteří k němu mají nejbliže. Nestačí však zbožnost sama o sobě, dokonce ani ta zbožnost, která dosud byla autentická a Bohem stanovená. Nastává totiž hodina, *a už je tady, kdy opravdoví ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si žádá takové ctitele.*⁽⁴⁾ Nikdo si nesmí myslet, že Boha může uctívat tak, jak chce, tím méně může o tom přesvědčovat druhé. *Dar, který Pán seslal z nebe, má sjednotit všechny ve společném vyznávání Božího jména.*⁽⁵⁾

Zaposlouchej se pozorně do Petrova prvního kázání. Neusiluje o přízeň tím, že by lichotil posluchačům. Mluví zcela otevřeně a nekompromisně: *Ať je celému izraelskému národu úplně jasno: Pánem a Mesiášem je Ježíš, kterého jste vy ukřižovali.*⁽⁶⁾

Tato slova zní opravdu neúprosně. Ale slovo hlásané pod vlivem Ducha Svatého nebude nepřijatelné pro ty, které chce sám obdarovat. Vidiš to na jejich tvářích: *Když to slyšeli, proniklo jim to srdce.*⁽⁷⁾ Že jsou tito zbožní židé tak dojeti, to není výsledek lidské výmluvnosti, řečnické obratnosti ani psychologické taktiky. Je to tím, že apoštolové mluví tak, *jak jim Duch dává promlouvat*. První hlásatelé radostné zvěsti nespolehají na své schopnosti a dovednosti. Vyšli z večeradla plnit své poslání a ihned dosahují účinků, o kterých neměli potuchy: *každý z přítomných slyší svou mateřštinu*. Duch Svatý se postará, aby ten, kdo chce přijmout Boží slovo, slyšel ve srozumitelné podobě to, co potřebuje – jen když jediným obsahem evangelizace je *hlásat velké Boží skutky*. Pak se také ovocem musí stát dychtivá otázka: *Bratři, co máme dělat?*⁽⁸⁾ Tento zázrak obrácení je jen logickým pokračováním zázraku, který začal oněmi *jazyky jako z ohně*.

Vracej se domů s přesvědčením, že Duch Páně je stejný i po dvou tisíciletích. Čím více tě trápí, že tvář světa je zohavena, tím více potřebuje právě tohoto Ducha, aby *obnovil tvář země*⁽⁹⁾. Spolu s Krá-

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,1-11

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizione silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a libyjského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové, slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení – 1 Kor 12,3b-7.12-13

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha Svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Tělo je také pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jedině tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem

Dokončení na str. 4

lovnou apoštolů pros proto Božího Syna: *Pane Ježíši, naplň i nyní srdce věřících tou božskou silou, která působila v apoštolech, když začali hlásat evangelium.*⁽¹⁰⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Jan 17,21; ⁽²⁾ Jan 15,5; ⁽³⁾ srov. Lk 4,1;

⁽⁴⁾ Jan 4,23; ⁽⁵⁾ srov. vstupní modlitba z vigilie slavnosti; ⁽⁶⁾ Sk 2,36; ⁽⁷⁾ Sk 2,37; ⁽⁸⁾ tamtéž;

⁽⁹⁾ srov. Ž 104,30; ⁽¹⁰⁾ vstupní modlitba

Dopis jedné ženě ke svátku Letnic

Bůh Vám dopřává uvědomit si radost Letnic nejen z doslechu, ale zakoušením ve svém srdci toho, co chybělo Kristovým věrným služebníkům shromážděným ve Večeřadle, když byl Duch Svatý vylit do jejich duší. Tak posílil jejich slabost, osvětlil jejich nevědomost a naplnil je radostí, tudíž všichni mohli vidět, že Krev našeho Pána nebyla prolita marně, ale získala jim, skrze jeho modlitby, účast na božské přirozenosti. Když se takto cítili proměnění milostí a viděli, jak podivuhodně je Bůh miluje, měli tak horoucí lásku k Němu, že zpívali chvály Kristu, svému Pánu a Učíteli, že jim, jako Bůh, seslal tento dar, který, jako člověk, pro ně získal. Pamatovali na jeho slib, že Duch Svatý přijde, aby dal sebou vědět o Něm a nesl svědectví učedníkům a světu, aby učili všechny tak, že všechno dobro přichází skrze Něho samotného, že všichni mohou cítit závazek posloužit Mu a vyjádřit vděčnost jako svému nejpravějšímu a nejtědřejšímu Dobrodinci. Protože kvůli tomu Ho milovali dokonce více po jeho odchodu, než když byl mezi nimi, a pociťovali takovou velkou náklonnost vlitou Duchem Svatým do jejich duší pro Boží Slovo, ze kterého pochází a v kterém spočívá, že Ho bez obav kázali světu, i za cenu svých životů.

Pokud by tajemství této slavnosti bylo dokonáno v našich srdcích, měli bychom přirozeně vnější obřad slavit dobře. Kdyby byly naše duše zavlaženy jen jednou kapkou z mocné řeky, která plyne z trůnu Boha a Beránka, uhasilo by to v nás všechnu žízeň po čemkoliv v tomto světě

a odstranilo by to suchost a těžkost, která nás činí tak pustými, vlašnými a bídny. Jak vděční bychom se cítili k našemu Spasiteli, že nás vysvobodil a překryl naše viny a dal nám dokonalou radost místo nářku! Utrpení, vyhnanství, absence těch, které milujeme, chtění věci, o kte-

rých si nyní myslíme, že jsou nezbytné, nebo jiné zkoušky by nás déle netrápily. Tak mocný je oheň Ducha Svatého, že se nese vzhůru a dává nám lásku a důvěru v Boha, že žádná voda nářku nebo bída jej nemůže uhasit: vždy zůstává rozsvícen; naplňuje a rozněcuje naše srdce, jehož zlé vášně zničil, spaluje všechno zlo, takže ani smrt jej nemůže porazit.

Toto je milovaný Host, který léčil rány, jež Pánovo odloučení vykonalo v srd-

cích těch, kteří Ho milovali, a zaplnil místo, které On ponechal prázdné. Když je mohl Přímluvce potěšit v nepřítomnosti Ježíšově, jak mnohem více utěšuje nás v jakémkoliv zármutku způsobeném ztrátou stvořeného! On je Otec, který se tak něžně stará o sirotky, že je odívá silou z výše a nechá je bydlet pod svým pláštěm, učí je, že je zde Někdo v nebi, kterého se mohou odvážit, bez domýšlivosti, nazývat svým Otcem. Pozvedává padlé, osvětluje naši tmu, ohřívá, co je zmrzlé, přivádí nazpět bloudící, osvěžuje unavené a každý den dává duším novou sílu, aby vzlétly až na horu Boží.

Zajisté by nás takový skvělý dar měl naplnit nadšením a dát našim srdcím náklonnost zakoupit si tuto drahocennou perlu, která je našim pravým pokladem a jen ona nás může učinit šťastnými. Všude okolo slyšíme zprávy o jeho příchodu k člověku a o jeho touze přebývat v našich srdcích. Nenechme Ho projít kolem, ale přimějme Ho navštívit a potěšit nás, abychom Mu mohli lépe sloužit. Bude potřeba jen málo prosit; zeptejme se Ho ve jménu našeho Pána, neboť Otec Ho posílá skrze Ježíše Krista, svého Syna. Je to náš Spasitel, který získal pro nás, ubohá smrtelná stvoření, ačkoliv jsme osoby křehké, nečisté a s mnoha špatnostmi, dar Ducha Svatého, který je větší než my, než nebeská klenba vycházející ze země. Naše odporost Ho nikdy nemůže přitahovat. Náš Vykupitel, jednorozený Syn svého nebeského Otce, se ponížil a stal se člověkem na zemi, vzal naši slabost na sebe, trpěl, lopotil se a dal svůj život, aby Přímluvce, Stvořitel všech věcí, mohl sestoupit k nám, ubohým nádobám z hlíny.

Poděkujeme tedy našemu Spasiteli a radujme se z ovoce jeho díla. Poněvadž pro jeho zásluhu chce Duch Svatý přebývat uvnitř nás, nebudme nevděční, abychom neztratili tuto laskavost, ani hloupí, abychom odmítli Ducha Svatého, který se chce stát naším Otcem a naším Vůdcem. Měli bychom postupovat v lásce, abychom se setkali s Ním, který přichází v lásce; měli bychom pociťovat horoucí touhu, abychom Ho přijali, neboť kde se po Něm hodně touží, rád zůstává. Volejme s Izaiášem: „Má duše v noci po tobě touží, ano, a můj duch ve mně za úsvitu tebe hledá.“ (srov. Iz 26,9) Ta duše „tou-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Evangelium – Jan 20,19–23

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“

Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

► ží“ po Duchu Svatém v noci, ona v čase nářku nevládá žádnou důvěru v sebe, ale hledí na Něho jako na Utěšitele sklíčených a Útěchu ve vši bolesti: „hledí na Něho za úsvitu“, když její první starostí je poskytnout příbytek pro tohoto božského Hosta, a zkoumat, jak nejlépe získat tuto milost. Pokud je Duch Svatý takto vroucně očekáván a vzýván, přijde jako náš Pán, který byl očekáván všemi národy, a zajistí vstoupí do našich srdcí, neboť On miluje ty, kteří touží po tom Ho vlastnit.

Pozvěme pak Přímluvce srdcem i nahlas, aby v nás přebýval, a ujistíme se, že máme nějaké pohoštění, abychom Mu je nabídli, když přijde. Abychom Ho potěšili, musíme umrtvit náš vlastní úsudek tak, že můžeme být Jím učeni, neboť dva lidé nemohou vládnout domu, pokud ten moudřejší nepřevzme kontrolu. Musíme se také vzdát své vlastní vůle, která je hlavním nepřítelem Ducha Svatého, jenž nás učí říkat: „Ne má, nýbrž tvá vůle se staň!“ (Lk 22,42) Nechme si také vyčistit svoje svědomí vyznáním a pokáním ze sebemenšího poskvrnění, neboť tento nebeský Host je Milovníkem čistoty a nelze mít nic, co by Ho urazilo, v místě, kde přebývá: musíme udržovat mír jak se sebou samými, tak s druhými, neboť dokonce hádavi lidé skrývají své sváry před hostem, kterého si přejí poctit.

Když tento mocný Král ráčí učinit naše srdce svým palácem, měli bychom je všemu ostatnímu zavřít a rozjímat v jeho přítomnosti, nenechat svou mysl potulovat se někde jinde. Měli bychom Ho uctívat v nehlubší vážnosti, ujišťující Ho, že nic nás nikdy nepřiměje, abychom Ho opustili nebo připustili, aby mezi nás nepřišel. Pak se s Ním budeme radovat tak, jak máme, neboť nám může dát radost, kterou nám nic neodejme. Pak náš nářek bude obrácen v jáсот a budeme pít z řeky potěšení Božího, dokud nás to neopojí.

Bude pro mne velkou útěchou vědět, že jste v rukou Toho, který zachraňuje, učí a zachovává Vás pro věčnost, a přejí si od Něho, aby Vás vzal pod svou ochranu.

*Z Letters of Blessed John of Avila.
Stanbrook Abbey, Worcester.
Burns & Oates LTD.,
28 Orchard st. London. W. 1904
Přeložil -jn-*

Jdi a stejně jednej i ty -

dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

nepřenáší do služby bližnímu. Nikdy nezapomeňme: Tváří v tvář utrpení množství lidí vyčerpaných hladem, násilím a nespravedlnostmi nemůžeme zůstat diváky. Ignorovat utrpení člověka znamená ignorovat Boha! Pokud se nepřiblížím člověku, muži, ženě, dítěti či starci, kteří trpí, nepřiblížím se Bohu.

Přístupme však k jádru podobnosti: Samaritán, tedy právě ten opovrhovaný, na kterého by nikdo nic nevsadil, a třebaže měl sám také svoje závazky a byl zaneprázdněn, jakmile spatřil raněného člověka, nepřešel kolem jako ostatní dva, kteří měli vztah ke chrámu, ale „bylo mu ho líto“ (v. 33). Tak praví evangelium: „bylo mu ho líto“, měl soucit. To je ten rozdíl. Ostatní dva „viděli“, ale jejich srdce zůstala uzavřená, chladná. Srdce Samaritána bylo sladěno se srdcem samého Boha. „Soucit“

je totiž podstatnou složkou Božího milosrdenství. Bůh s námi má soucit. Co to znamená? Trpí spolu s námi, On vnímá naše utrpení. Mít soucit znamená spolucítit. Slovesný termín označuje pohyb útrov, které se chvějí při setkání s utrpením člověka. V gestech a činech milosrdného Samaritána rozpoznáváme milosrdné jednání, jež je v celých dějinách spásy vlastní Bohu. Je to tentýž soucit, s nímž jde Pán v ústrety každému z nás. On nás neignoruje, zná naše bolesti, ví, že potřebujeme pomoc a útěchu. Je nám nablízku a nikdy nás neopouští. Každý z nás ať si v srdci klade otázku: „Věřím? Věřím, že Pán má soucit se mnou? S takovým, jakým jsem, tedy hříšníkem, který má tolik problémů?“ Pomysleme na to a odpovíme přitakáním. Každý musí pohlédnout do svého srdce, zdali má víru v tento soucit Boha, dobrého Boha, který se přibližuje, uzdravuje nás a těší. A když Jej odmítáme, On čeká. Je trpělivý a vždycky je s námi.

Samaritán jedná opravdu milosrdně: Obvazuje onomu člověku rány, dopraví jej do hostince, osobně se o něho postará a zajistí mu pomoc. To vše nás učí, že soucit – láska – není nějaký neurčitý cit,

ale vyjadřuje se péčí o druhého i za cenu osobní újmy. Znamená kompromitovat se učiněním všech kroků nezbytných ke „sblížení“ se s druhým až ke ztotožnění se s ním: „Budeš milovat bližního jako sám sebe,“ jak zní Pánovo přikázání.

Když Ježíš dokončí podobnost, vrací učiteli Zákona otázku a ptá se: „Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, kdo se octl mezi lupiči?“ (v. 36) Odpověď je konečně jednoznačná: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“ (v. 37) V úvodu podobnosti byl pro kněze a levitu bližním onen umírající; v závěru je však **bližním** onen Samaritán, **který se stal bližním**. Ježíš obrací perspektivu: Nejde o to klasifikovat druhé, aby se zjistilo, kdo je bližní a kdo nikoli. Ty se můžeš stát bližním komukoli, když potkáš někoho, kdo se octl v nouzi; to znamená, máš-li schopnost soucítit s druhým.

Toto podobnost je nádherný dárek pro nás všechny a také závazek! Každému z nás Ježíš opakuje to, co říká učitel Zákona: „Jdi a stejně jednej i ty.“ (v. 37) Všichni jsme povoláni ubírat se toutéž cestou milosrdného Samaritána, který představuje Krista: Ježíš se sklonil k nám, stal se naším služebníkem a tak nás spasil, abychom se také mohli mít rádi stejně, jako On miloval nás.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)*

„Bratr Deogratias“

Málo svatých žilo františkánský ideál vděčné prostoty tak oduševněně jako svatý bratr kapucín Felix z Cantalice (1515–1587). Jeho přátelské „Deo gratias! – Bohu díky!“ za všechno, co jako žebravý mnich při potulkách po Římě získal pro svůj klášter, mu vysloužilo mezi lidmi přezdívku „bratr Deogratias“. V roce 1709 byl jako první ze své řehole svatořečen.

Felix Porro přišel na svět v roce 1515 v prosté sedlácké rodině v horské vesničce Cantalice ve střední Itálii. Číst a psát se nikdy naučil. Avšak už jako dítě se při pasení ovcí a koz modlil před křížem, které si vlastnoručně zhotovil. Veselý a všemi oblíbený chlapec vstoupil brzy do služby a strávil zde jako pastýř a později jako sluha 18 šťastných let vroucí spjatosti s Bohem. Když se jednoho dne při orání splášili mladí volí a přes Felixe, sraženého na zem, se přehnali i s pluhem, mladík jakoby zázrakem vstal ze země bez zranění. Se zvoláním „Milosrdenství, milosrdenství!“ padl na kolena a děkoval Bohu za znovu darovaný život, který mu nyní chtěl bez výhrad zasvětit. Ihned poprosil svého hospodáře o propuštění ze služby a ucházel se o přijetí do nedávno založené řehole kapucínů.

V noviciátě v nedalekém Cittaducale šťastný 28letý Felix už po několika dnech přijal hnědý hábit synů sv. Františka a novicmistr krátce nato konstatoval: „Zdá se mi, že se bratr Felix modlí bez přestání.“ Byl příkladem v horlivosti a ve ctnosti a chápal svůj řeholní život od začátku jako křížovou cestu, jako nejkratší a nejjistější cestu k dokonalosti, na níž

chtěl svého Mistra radostně následovat. Kříž se stal pro tohoto analfabeta doslova učebnicí, proto se jednou vyjádřil takto: „Kdo nerozumí této knize, ten neví, co jsou knihy.“ Rozjímání nad utrpením Krista, nad vším dobrem, které pro něho Pán vykonal, se mu stalo nevysychajícím pramenem a nejhlubším tajemstvím jeho vděčnosti a radosti. Rád prohlašoval: „Studuji šest písmen: pět červených a jedno bílé. Červené jsou rány Spasitele, bílé písmeno je Maria.“ Pannu Marii miloval upřímnou dětskou láskou. V roce 1545 jako 30letý složil Felix řeholní sliby. Dva roky nato ho představení poslali do Říma.

Tam ve velkém klášteře St. Bonaventura z něho udělali pomocníka starého žebravého bratra Angela. Když ten brzy poté zemřel, byl Felix pověřen těžkým a ponížujícím úkolem, aby po ulicích Věčného města docela sám denně žebral obživu pro nemalý počet spolubratrů. Byl to náročný úkol, protože šlo o základní předpoklad pro udržení kláštera a zároveň jeho žebrání mělo vzbuzovat v lidech ducha lásky.

A tak se tedy bratr Felix den co den vydával po ranní mši svaté – v letních vedrech i v chladném dešti – na cestu do města. Putoval ulicemi a úzkými chodníky, bos, „vyzbrojen“ džbánem a pyt-

Sv. Felix z Cantalice

lem, aby pro klášter vyžebbral víno a olej, chléb a zeleninu. I když byl přesvědčen, že „nás všechny věci mohou povznést k Bohu, když na ně hledíme pokorným okem“, ulicemi Říma procházel se sklopeným zrakem, a aby vnitřně zůstal u Boha, modlil se růženec. Brzy znal tento kapucín každý kout ve městě, neúnavně klepal na dveře paláců i chudých příbytků, vždy vyrovnaný a spokojený se vším, co mu dali. Dokonce i na výsměch a nadávky temperamentních a ve vyjadřování ne zrovna jemných Římanů odpovídal s úsměvem a upřímným: „Deo gratias – Bohu díky!“ Všechno, nejen almužnu, ale především ponížení vnímal bratr Felix jako Boží dar, který přinášel posvěcení jemu, ale i ostatním. Nikdy nepřešel kolem chudáka bez toho, aby mu neřekl povzbuzující slovo a nedal mu kousek z chleba, který právě vyžebbral.

Mezi lidmi bratr Deogratias rád zpíval svoje vlastní písničky o lásce k Ježíši a Marii, anebo jasným hlasem recitoval verše z Písma svatého, které díky vynikající paměti doslova vyvěraly z jeho srdce. Když se občas jen s námahou prodíral přes hustý dav lidí, volal: „Místo, milí lidé! Trochu místa pro osla z kapucínského kláštera!“ Kde se však setkal s hříšnými poměry, tam – pohnut morální bídou lidí – starostlivě a se soucitem vyslovil takové jasná slova napomenutí: „Mějte přece slitování se svojí duší!“

Tento kapucín měl podmaňující dětskou otevřenou povahu. Vedle chudých

Papež Sixtus V.

Františkánský kardinál Felix Peretti, přítel bratra Felixe, věděl o jeho prorockém daru a jednou se ho žertem zeptal, zda se nestane papežem. Bratr Felix odpověděl: „Děláte si sice legraci, ale stane se tak.“ A dodal: „Snažte se být dobrým papežem a vést církve příkladným způsobem!“ Felix Peretti se už jako Sixtus V. vydal po smrti kapucína k jeho hrobu a vyjádřil svůj úmysl vyhlásit ho brzy za blahoslaveného; zároveň chtěl v tomto procesu blahorečení osobně vypovídat jako svědek, když už slyšel o 18 zázracích, které se staly na přímluvu jeho přítele.

a nemocných byli proto jeho zvláštními oblíbenci právě děti z města. Rád je kolem sebe shromažďoval a nechal je opakovat: „Deo gratias!“ Takto mu tyto děti jakoby pomáhaly v jeho ustavičném důkázání Bohu za všechna dobrodíní, která od něho obdržel. Zvláštní přátelství a duchovní spřízněnost ho spojovala s Filipem Nerim, apoštolem Říma a zakladatelem oratoriánů. Jak srdečně se dokázali oba smát a bratrsky se obejmout při náhodném setkání na ulici! Byli jedno srdce a jedna duše.

Když se bratr Felix unavený vrátil s nashbíranými „poklady“ do kláštera, spokojil se s několika kůrkami chleba a trochou vína. Vděčně přijal, když mu bratr kuchař něco odložil ze zbytků oběda, ale nikdy o to sám od sebe neprosil. V noci, když bratři spali (on sám jen dvě hodiny oddechoval na holých prknech), šel sám do klášterního kostela a ve vroucí modlitbě předkládal Bohu úmysly svých dobrodinců, jakož i úmysly římského lidu. S rozpaženými rukama stál před svatostánkem a trávil takto hodinu za hodinou, často v slzách orodoval a prosil a – jak ho bratři tajně sledovali – byl v hlubokém rozjímání a často i ve vytržení.

Během 46 let věrné a nesrovnatelné pokorné služby ho Římané nejen dobře poznali, ale tak si ho oblíbili, že se pro ně stal neodmyslitelnou součástí města. Stále častěji bylo slyšet o uzdraveních a prorockých slovech tohoto skromného kapucína. Jeho proroctví se potvrdilo například i tehdy, když předpověděl vítězství křesťanské flotily v námořní bitvě u Lepanta v roce 1571. Takto se mezi lidmi stále více rozšiřovala zvěst o jeho svatosti. Samotného řeholníka trápily během posledních sedmi let života silné koliky,

ale on o svém utrpení říkal: „To jsou růže, to jsou květy.“ Jeho utrpení ho spojilo s Ukřižovaným, a také proto bratr Felix odpovídal na lékařovu otázku, proč se nemodlí za vlastní zdraví: „Co to říkáte? I kdybych věděl, že by mě Pán vyslyšel, i tak bych ho o to neprosil. Když už dopouští bolesti, proč bych je neměl z lásky nést?“ A k lékařovu úžasu začal bratr Felix zpívat děkovnou modlitbu. Dvaasedmdesátiletého bratra očividně tížilo břemeno věku, ale když mu domlouvali, aby odevzdal svůj „úřad“, odmítl: „Voják musí umřít pod zbraněmi a osel pod sedlem.“

Několika přátelům předpověděl i svoji blízkou smrt. Když lékař musel nakonec konstatovat, že mu už nemůže pomoci, bratr Felix s úlevou zvolal: „Deo gratias! Deo gratias!“

Den před svou smrtí bratr Felix jednou upadl do extáze a řekl: „V průvodu andělů je tu naše milá Paní.“ Když na druhý den, na svatodušní pondělí 18. května 1587, přijal svátost umírajících, zvolal kapucín třikrát stále silnějším hlasem: „Deo gratias!“ Nato klidně zavřel oči, jako by chtěl jen spát. Když se zpráva o smrti svatého kapucína roznesla po Římě, vydaly se masy lidí na cestu ke klášteru. Kapucíni měli opodstatněné obavy o klášter a zamkli brány, ale lidé bez okolků přiložili žebříky ke klášterním zdem a vnikli na nádvoří. Když bratři kapucíni nakonec kvůli kardinálovi klášter přece jen museli otevřít, ztratili kontrolu nad velkým davem tlačících se Římanů a už mohli jen bezmocně pozorovat, jak klášterní celou zesnulého kapucína doslova vyplnili: slámu a seno, na kterých bratr Felix spával, obnošené sandály, desky, hadry, dokonce i prach z podlahy – to všechno si ro-

Sv. Filip Neri

V době Felixe z Cantalice žila v Římě celá řada velkých světců: Ignác z Loyoly, František Borgiáš, papež Pius V., Alois Gonzaga, Kamil de Lellis, Stanislav Kostka a také kardinálové Robert Bellarmín a Karel Boromejský. Ti všichni si chudého laického bratra vážili jako moudrého poradce. Karel Boromejský jednou poprosil Filipa Neriho o posudek klášterních pravidel, která sám sestavil. Bez toho, aby se na text podíval, přivedl Filip kardinála k bratru Felixovi s poznámkou, že vhodnějšího posuzovatele nezná. Kapucín se ospravedlňoval: „Ale otec Filip přece ví, že já neumím číst.“ – „To nevíš,“ mínil Filip Neri, „tak ať ti to přečtou, a když se vrátíme, řekneš nám svůj názor.“ A skutečně, bratr Felix navrhl dvě vylepšení, která sv. Karel Boromejský převzal do svých klášterních pravidel.

Bratr Lupus dostal kdysi od bratra Felixe dobrou radu, aby na svých žebrevých poutích rovněž často opakoval: „Deo gratias!“ Jednou v noci zpozoroval, jak se bratr Felix vrhl na kolena před hlavním oltářem a úpěnlivě prosil Boží Matku: „Dej mi na chvíli do náruče svoje božské Dítě!“ Najednou obraz Panny Marie na oltáři ožil, Boží Matka se sklonila a vložila do Felixových rukou svého malého Syna. Felix si ho s vroucí láskou a se slzami v očích přitiskl k sobě. Není tedy divu, že slavnost Vánoc byla pro něho mimořádně velkým svátkem.

zebrali vděční zájemci jako památku na oblíbeného kapucína. Jenže dav lidí přišel i následující den k vystavenému tělu mrtvého bratra Felixe a na památku si odstříhovali prameny jeho vlasů a vousů, brali si kousky látky z jeho kutny, ba dokonce mu odstříhli i kousičky nehtů...

Hlavní pramen: P. Edilbert Lindner OFM Cap., Die Heiligen des Kapuzinerordens. Verlag der bayerischen Kapuziner, Altötting

Z Vítazstvo Srdca 97/2014 přeložil -dd-

O pravé mariánské úctě (Úryvek z knihy - 3)

III. Mariánská úcta bude nezbytná zejména na konci časů

I. Zvláštní úloha Panny Marie na konci časů

49 *Skrze Marii spása světa začala a skrze Marii má být dokonána.* Maria se při prvním příchodu Krista téměř neprojevovala, aby lidé, ještě málo poučení a osvětlení o osobě Jejího Syna, se nevzdalovali od pravdy, kdyby příliš silně a nevhodným způsobem lnuli k Marii. K tomu by zjevně došlo, kdyby poznali Mariin půvab, kterým Ji Bůh obdaril i navenek. Je to tak pravdivé, že nám svatý Diviš Areopagita ve svých spisech říká,⁽¹⁾ že když Ji uviděl, byl by Ji pro Její skrytý půvab a nesrovnatelnou krásu pokládal za bohyni, kdyby ho víra, v níž byl pevně utvrzen, neučila jinak. Ale při Kristově druhém příchodu má Duch Svatý způsobit, že Maria bude poznávána a zjevována, aby byl poznáván a milován Ježíš Kristus a aby se Jemu sloužilo. Už neexistují důvody, které vedly Ducha Svatého k tomu, aby svou Snoubenku skrýval během Jejího pozemského života a aby Ji tak málo zjevoval při hlásání evangelia.

* * *

50 *Bůh tedy chce v těchto posledních časech zjevit a odhalit tajemství Panny Marie, která je vrcholným dílem Jeho rukou:*

1. *Protože Maria se na tomto světě skrývala a ve své hluboké pokoře se považovala za méně než prach.* Od Boha, Jeho apoštolů a evangelistů si vyprosila, aby vůbec nebyla známa.

2. *Protože Maria je vrcholným dílem Božích rukou* jak v nebi svou slávou, tak milostí zde na zemi. Bůh chce být za to na zemi od lidí chválen a oslavován.

3. *Protože Maria je jitřenkou,* která předchází a dává zazářit Slunci spravedlnosti, kterým je Kristus, musí lidé nejdříve poznat a pochopit Pannu Marii, aby poznali a pochopili Krista.

4. *Protože Maria je cestou,* po níž k nám Kristus přišel poprvé, bude Maria opět cestou, až k nám Kristus přijde podruhé, i když to nebude tímž způsobem.

5. *Protože Maria je spolehlivým prostředkem a přímou a neposkrvněnou cestou, aby lidé došli ke Kristu* a dokonale Ho našli, musí duše, které mají zazářit svatostí, nalézat Krista skrze Marii. Kdo nalezne Marii, nalezne život,⁽²⁾ to je Krista, který je Cesta, Pravda a Život.⁽³⁾ Ale člověk nemůže nalézt Marii, když Ji nehledá, a nemůže Ji hledat, když Ji nezná, neboť nehledáme to, co neznáme, a ani po tom netoužíme. Je tedy více než kdy jindy nutné poznávat Marii, aby byla co nejvíce poznávána a oslavována Nejsvětější Trojice.

6. *Maria má v těchto posledních dobách více než kdy jindy zazářit milosrdenstvím, mocí a milostí: milosrdenstvím,* aby přiváděla zpátky ubohé hříšníky a zbloudilce a láskyplně je přijímala, když se obrátí a budou se vracet do katolické církve. Dále má Maria zazářit *mocí* proti nepřítelům Božím, modlářům, rozkolníkům, mohamedánům, židům a zatvrzelým bezbožníkům,⁽⁴⁾ kteří rozpoutají hroznou bouři, aby svedli všechny, kdo se jim postaví na odpor, a aby je přemohli sliby a hrozbami. A nakonec Maria zazáří *milostí,* aby povzbuzovala a posilovala Kristovy udatné vojíny a věrné služebníky, kteří budou bojovat za Jeho zájmy.

7. *A Maria se musí stát pro ďábla a jeho sluhy strašlivou jako vojsko seřazené k boji, zejména v těchto posledních časech.*⁽⁵⁾ Ďábel totiž bude dobře vědět, že mu zbývá málo času,⁽⁶⁾ dokonce méně než kdy jindy, aby uvrhl duše do záhuby, a proto každým dnem bude násobit své úsilí a úto-

ky. Brzy vyvolá krutá pronásledování a bude strojit zrádné úklady věrným služebníkům a pravým dětem Panny Marie, které přemáhá obtížněji než ostatní.

* * *

51 *Tato poslední krutá pronásledování ďáblova stále porostou až do nástupu vlády antikristovy a zejména na ně se vztahuje ona první slavná Boží předpověď a prokletí vynesené proti hadovi v pozemském ráji.* Je vhodné, abychom zde tu předpověď vysvětlili k větší slávě Panny Marie, ke spáse Jejích dětí a k ďáblu zahanbení: *Nepřátelství položím mezi tebe a ženu, mezi tvé a Její semeno. Ona potře tvou hlavu, zatímco ty budeš strojit úklady Její patě.*⁽⁷⁾

52 Bůh učinil a vytvořil pouze jediné nepřátelství, a to nesmiřitelné, které potrvá, ba poroste až do konce. Je to nepřátelství mezi Marií, Jeho důstojnou Matkou, a ďáblem, mezi dětmi a služebníky Panny Marie a dětmi a přívrženci Luciferovými. Maria, svatá Matka Boží, je tedy nejstrašnějším nepřítelem, kterého Bůh postavil proti ďáblu. Hned od doby pozemského ráje, i když Maria byla tehdy pouze v Boží mysli, dal Bůh Ji samotné tolik nenávisti proti tomuto prokletému nepříteli Boha, tolik důmyslu k odhalení zloby tohoto starého hada a tolik síly k přemožení, svržení a zničení tohoto pyšného bezbožníka, že se Jí ďábel nejen bojí více než všech andělů a lidí, ale v jistém smyslu i více než samotného Boha. To ovšem neznamená, že Boží hněv, nenávist a moc nejsou nekonečně větší než hněv, nenávist a moc Panny Marie, neboť Mariina dokonalost je omezena. Satan se však bojí Panny Marie dokonce více než samotného Boha především proto, že ve své pyšce trpí nekonečně víc, když je přemáhán a trestán nepatrnou a pokornou služebnicí Boží. Její pokora ho pokojuje více než moc Boží. Za druhé je to proto, že Bůh dal Marii tak velikou moc proti ďáblům, že se Jejího jediného vzdechu pro některou duši bojí více než proseb všech svatých a Její jediné pohrůžky více než všech ostatních muk, jak byli často proti své vůli donuceni přiznat ústy posedlých osob.

53 Čeho Lucifer pozbyl pýchou, to Maria získala pokorou. Co Eva zavrhlá a čeho pozbyla neposlušností, Maria zachránila poslušností.⁽⁸⁾ Eva tím, že poslechla hada, zahubila sebe i všechny své děti a vydala mu je. Maria svou dokonalou věrností Bohu zachránila spolu se sebou i všechny své děti a služebníky a zaslavila je Jeho Velebnosti.

54 Bůh položil nejenom jedno nepřátelství, totiž mezi Marii a démona, ale i *mnohá nepřátelství*, totiž mezi pokolení Panny Marie a pokolení démonovo. To znamená, že Bůh položil mnohá nepřátelství, odpor a skrytou nenávisť také mezi pravé děti a služebníky Mariiiny a děti a otroky ďáblov. Ti se navzájem vůbec nemají rádi⁽⁹⁾ a nemají stále mezi sebou vůbec žádný niterný vztah. Děti Belialovy, tj. otroci satanovi neboli přátelé světa, dosud vždycky pronásledovali a budou více než kdy jindy pronásledovat ty, kteří náležejí Panně Marii, jako Kain kdysi pronásledoval svého bratra Ábela⁽¹⁰⁾ a Ezau svého bratra Jakuba. Ti jsou předobrazy zavržených a předurčených. Ale pokorná Maria bude vítězit nad tímto pyšným satanem, a to tak velkolepě, že rozdrtí jeho hlavu, sídlo zpupnosti. Maria vždycky odhalí jeho hadí zlomyslnost a odkryje jeho pekelné úklady. Zmaří jeho ďábelské plány a až do konce časů bude chránit své věrné služebníky před jeho krutými spáry.

Avšak Mariina moc nade všemi ďábly se zaskví zvláště v posledních dobách. Tehdy satan nastrojí úklady Její patě, to

znamená Jejím pokorným nevolníkům a chudým dětem, které Maria povzbudí, aby mu vypověděli válku. V očích světa budou nepatrní a ubožá a budou přede všemi poníženi jako pata. Bude se po nich šlapat, jako se našlapuje na paty, a budou utlačováni, jako ostatní údy těla tlačí na patu. Zato však budou bohatí Božími milostmi, které jim Maria bude hojně rozdávat. Svou svatostí budou před Bohem velmi velicí a vyvýšení. Svým nadšením předčí všechny lidi a budou tak silně opřeni o pomoc Boží, že s pokorou své paty, ve spojení s Marií, rozdrtí hlavu pekelného hada a nastolí vítězství Ježíše Krista.

(Pokračování)

Z francouzského originálu „Traité de la vraie dévotion à la Sainte Vierge“, vyd. Société Saint-Paul, Sherbrooke, Québec - Canada 1954 přeložil a poznámkami opatřil P. ThLic. Filip M. Antonín Stajner OP

Převzato z knihy „O pravé mariánské úctě“, vyd. Matice cyrilometodějská s. r. o., v MCM s. r. o. vydání třetí, Olomouc 2011

Poznámky:

⁽¹⁾ Tento text je převzat od Poirého, *Koruna vznesení*, 5. hvězda. V době sv. Ludvíka byl tento apokryfní dopis sv. Pavlovi všeobecně považován za pravý.

⁽²⁾ Srov. Př 8,35.

⁽³⁾ Srov. Jan 14,6.

⁽⁴⁾ Všichni výše uvedeni jako Boží nepřátelé jsou jimi jen za předpokladu, že z pýchy zatvrzele setrvávají ve své nevěře, resp. v jiné víře než katolické. Bůh se protiví jen pyšným, kdežto pokorní jsou schopni přijmout Jeho milost a stát se Jeho přáteli (srov. 1 Petr 5,5). [Pozn. překl.]

⁽⁵⁾ Srov. Pís 6,4.

⁽⁶⁾ Zj 12,12.

⁽⁷⁾ Gn 3,15: *Inimicitias ponam inter te et mulierem, et semen tuum et semen illius; ipsa conteret caput tuum, et tu insidiaberis calcaneo eius.*

⁽⁸⁾ Toto je zvláště oblíbené téma církevních Otců v raných dobách. Srov. Pius XII.: „Byla to Boží vůle, aby Maria byla v díle našeho vykoupění spojena s Ježíšem Kristem, zdrojem spásy. Byla s Ním navíc spojena podobně jako Eva s Adamem, zdrojem smrti. Lze tedy říci, že dílo naší spásy bylo v jistém smyslu uskutečněno zahrnutím mnoha lidí do jedné osoby. Tak jako lidské pokolení bylo podrobno smrti skrze jednu pannu, bylo zachráněno prostřednictvím jedné Panny.“ (*Ad Coeli Reginam*, 1954) Srov. *Lumen gentium*, č. 56. [Pozn. překl.]

⁽⁹⁾ Tento světcův výrok neodporuje Pismu svatému. Podle evangelia sice máme milovat své nepřátele, ale zároveň platí, že se nemáme spřáhat s nevěřícími a že nemáme milovat svět a co je v něm, protože vládce tohoto světa je satan. Za nepřátele Krista, Církve a Panny Marie se s láskou modlíme, odpouštíme jim a z lásky jim prokazujeme dobrodiní, ale nemůžeme s nimi vytvářet jednotu srdce a mysli, která je ovocem vzájemné křesťanské lásky z moci Ducha Svatého, protože z jejich strany není působení Ducha Svatého přijímáno. [Pozn. překl.]

⁽¹⁰⁾ Srov. Gn 4,8.

Kardinál Tauran: Blízký východ už neexistuje

Plody mezináboženského dialogu s islámem jsou nepatrné a nemají odezvu v každodenním životě. Přesto nám nezbyvá nic jiného, než v dialogu pokračovat. Alternativou by byla válka – říká kardinál Jean-Louis Tauran, který stojí od roku 2007 v čele Papežské rady pro mezináboženský dialog a za pontifikátu Jana Pavla II. po mnoho let vedl vatikánskou diplomacii. U příležitosti vydání knihy „Věřím v člověka“ (*Je crois en l'homme*) shrnuje výsledky dialogu s islámem:

„Myslím, že v dialogu s islámem došlo k pokroku, pokud jde o samotná setkávání. Setkáváme se, díváme se na sebe, posloucháme se navzájem. Problém však spočívá v tom, že žádný z oněch malých úspěchů se nijak nepromítl do práva, administrace a už vůbec ne do života normálních lidí. Dialog zůstává příliš elitární. Sice je důležité, že je elitární, ale to nepostačuje. Je potřeba, aby i malé výsledky, jakkoliv jsou v podstatě nepatrné, mohly přece jen něco změnit. Například v učebnicích dějepisu v zemích Perského zálivu se křesťané nenazývají křesťany, ale jako »chybně věřící«. Tak tomu být nesmí.“

Kardinál Tauran dodává, že situace v současném světě je velmi nebezpečná a nejistá. Nikdo neví, co bude dále. Politici nemají žádná řešení: „Překvapuje mě, jak mnoho politických vůdců přijíždí do Vatikánu hledat ideje. Nikdo neví, co bude dál. Pouze jedna věc je jasná, a zároveň velmi nebezpečná, že totiž Blízký východ už neexistuje. Není tu už most, který mezi Západem a muslimským Východem doposud tvořili křesťané. Musíme si uvědomit, že ještě před sto lety představovali 20 % obyvatelstva. Dnes jich zůstala sotva čtyři procenta,“ říká kardinál Jean-Louis Tauran.

Zdroj: www.radiovaticana.cz

Suma o darech svatého Josefa (26)

DRUHÁ ČÁST

Kapitola I:

Dar manželství svatého Josefa a nejsvětější Marie, ustavičné Panny

Na to, že manželství mezi Josefem a nejsvětější Pannou bylo pravé, ukazují následující tvrzení:

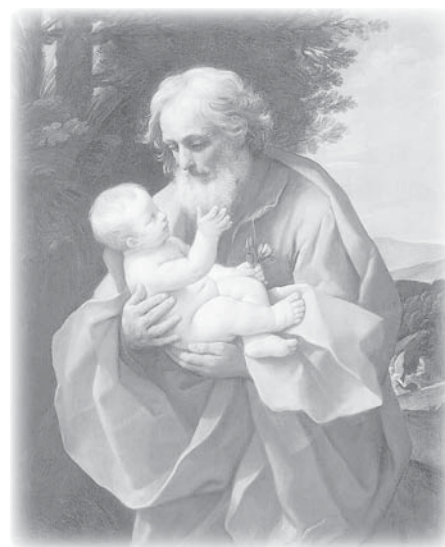
První tvrzení: Svatá Maria a Josef, i když oba složili slib panenství, uzavřeli pravé manželství.

První část tohoto tvrzení byla již dokázána výše.⁽¹⁾ Jeho druhá část se dokazuje tím, co říká sv. Tomáš v třetí části své Teologické sumy, ot. 29, čl. 2. „Manželství“, kde se praví: „neboli sezdání se nazývá pravým, pokud dosáhne své dokonalosti. Ale je dvojí dokonalost věci, první a druhá.⁽²⁾ První dokonalost spočívá v samotné formě, jíž je dán určitý druh. Druhá dokonalost pak spočívá v činnosti věci, jíž věc nějakým způsobem dochází svého cíle. Forma manželství spočívá v jakémsi nerozlučném spojení duší, jímž je jeden z manželů zavázán k tomu, aby druhému nerozlučně zachoval věrnost. Cílem manželství je plození a vychovávání potomstva. Z těchto cílů se dosahuje prvního manželským spojením a druhého jinými úkony muže a ženy, jimiž si vzájemně pomáhají v životě potomstva. Je tak tudíž třeba říci, že vzhledem k první dokonalosti bylo manželství panenské Bohorodičky a Josefa zcela pravé, protože oba souhlasili s manželským spojením, i když nikoliv výslovně s tělesným spojením, leč s podmínkou, bude-li se to líbit Bohu. Proto i anděl nazývá Marii Josefovou manželkou, když podle první kapitoly Matoušova evangelia (v. 20) říká Josefovi: »Neboj se k sobě vzít svou manželku Marii.« Svatý Augustin, když to vykládá ve své knize *O sňatku a žádostivosti*, říká: »Je nazývána manželkou na základě prvního slibu zasnoubení, ač ji ani nepoznal, ani neměl poznat souloži.«⁽³⁾ – Vzhledem k druhé dokonalosti, jež je z manželského úkonu, jestliže se vztahuje k tělesné souloži, jíž se plodí potomstvo, nebylo ono manželství dokonáno. Proto svatý Ambrož ve svém komentáři k Lukášovu evangeliu praví: »Ať tě nepřekvapuje, že Pís-

mo svaté nazývá Marii manželkou. Neboť za slavení manželství se neoznačuje odnětí panenství, nýbrž dosvědčení svatby.«⁽⁴⁾ Přesto ono manželství mělo i druhou dokonalost, a to vzhledem k výchově potomstva. Proto svatý Augustin ve své knize *O sňatku a žádostivosti* říká: »U Kristových rodičů bylo naplněno veškeré manželské dobro, totiž potomstvo, víra a svátost.«⁽⁵⁾ Rozpoznáváme tu potomstvo v samotném Pánu Ježíši, víru, neboť zde nebylo žádné cizoložství, a svátost, protože zde nebyl žádný rozvod. Pouze manželská soulož tu nebyla.«⁽⁶⁾

Druhé tvrzení: Toto manželství bylo dovolené. To dokazuje svatý Tomáš, když říká: „Po slibu panenství, učiněném absolutně, nemůže někdo uzavřít manželství, aniž by se nedopustil hříchu: neboť v případě slavného slibu ani pravé manželství nenastává a v případě jednoduchého slibu je sice pravým manželstvím to, co následuje, ale ti, kdo ho uzavírají, hřeší. Avšak slib svaté Panny nebyl slavný, nýbrž jednoduchý a vyjádřený v srdci, ani nebyl absolutní, nýbrž pod podmínkou, jak je patrné z Písma. A proto mohla na základě zvláštního úradku Ducha Svatého, jehož ustanovení podmíněně zahrnovala do svého slibu, bez hříchu uzavřít manželství.«⁽⁷⁾

Z toho můžeme vyvodit následující důkaz: To, co má mnohý důvod vhodnosti a nemá nic proti zdravému rozumu, je dovolené. Avšak manželství svaté Panny a Josefa bylo tohoto druhu. Tudíž je zcela

dovolené. Totéž je třeba říci o slibu svatého Josefa, jak je to patrné z toho, co bylo uvedeno výše. O mnohé vhodnosti zmiňovaného manželství se bude ještě širěji disputovat níže.

Třetí tvrzení: Uvedené manželství nemá zapotřebí jako ostatní manželství nějaké omluvy.

Pro jasnější pochopení tohoto tvrzení je třeba mít na paměti dvojí z učení sv. Tomáše z jeho komentáře ke IV. knize Sentencí, dist. 31. Prvním je to, že manželství kvůli újmě, která člověka postihuje, vyžaduje, aby bylo omlučeno určitými vnějšími dobry. Neboť v manželství trpíme újmou rozumu, jak pro prudkost rozkoše, která pohlcuje rozum, tak pro utrpení těla, jež musí manželé snášet pro starost o časné věci. Těmito dobry je pak potomstvo, víra a svátost. Druhým je to, že skrze řečená dobra je manželství omlučeno ze hříchu a ne bez nich. Jak se praví, je těmito dobry omlučeno, protože z něho činí dobrý skutek. Ona ho dobrotou ctností ustávají nejenom jako dobrý skutek, nakořik ho ustávají jako vyvážený,⁽⁸⁾ nýbrž také jako svatý skutek, neboť nerozlučností spojení značí spojení Krista a církve. Pokud toto chybí, je manželský úkon vždy nějakým hříchem.

Tyto předpoklady dokazují naše tvrzení. Přestane-li existovat příčina, přestane také existovat přiměřený účinek této příčiny. Avšak příčina toho, proč má manželství některá dobra, jež ho omlouvají, nebyla přítomna v manželství blažené Marie a svatého Josefa, neboť nikomu z nich nepřinášelo ono manželství nějakou újmu. Nebylo tudíž nutné, aby měla nějaká dobra, jež by ho omlouvala a nahrazovala škodu.

Čtvrté tvrzení: Svatá Panna byla přivedena Josefem do jeho domu po zasnoubení a před slavnostním slavením sňatku.

Sv. Tomáš v třetí části své Teologické sumy, v ot. 29, čl. 2, v odpovědi na třetí argument považuje toto tvrzení za více odpovídající výrokům evangelisty Matouše. Říká: „Jak praví sv. Jan Zlatoústý ve svém komentáři k Matoušovu evangeliu, svatá Panna byla tak zasnoubena s Josefem, že ji zároveň měl doma. »Neboť jako to, co je počato v mužově domě, se chápe jako manželské početí, tak v tom, co počato mimo tento dům, je podezřelé spojení.« A tak by nebylo dostatečně po-

staráno o pověst svatě Panny tím, že byla zasnoubena, kdyby také nepřebývala v domě. Proto, když praví: »A nechtěl ji uvést,«⁽⁹⁾ rozumí se tím, že ji nechtěl veřejně uvést do zlé pověsti, a nerozumí se tím uvedení do domu. Proto i evangelista dodává, že ji chtěl potají propustit,⁽¹⁰⁾ nakoľik ji měl kvůli prvnímu slibu zasnoubení již u sebe doma. Ještě však nedošlo k slavnému slavení sňatku, kvůli čemuž se také dosud tělesně nesešli. Proto, jak praví sv. Jan Zlatoústý, »evangelista neříká: „Dříve než byla uvedena do domu snoubence,«⁽¹¹⁾ neboť už byla uvnitř v domě. Staří měli totiž často zvyk mít snoubenky u sebe v domě.« A proto také říká anděl Josefovi: »Neboj se k sobě vzít svou manželku Marii,«⁽¹²⁾ to jest, »neboj se s ní slavně uzavřít sňatek«. Třebaže jiní říkají, že dosud nebyla uvedena do domu, nýbrž pouze zasnoubena, první názor odpovídá více evangeliu.«

Proto když svatý Jeroným proti Helvidiovi říká, že „Josef byl spíše Mariiným ochráncem než manželem,“⁽¹³⁾ chápe manžela jako toho, kdo jím je na základě manželského úkonu. A taktéž, když komentuje Matoušovo evangelium 1,16: „Jakub byl otec Josefa, muže Marie“, říká: „Když slyšíš o muži, nemáš mít pode-

zření na sňatek.“ Nazývá totiž sňatkem manželskou soulož.

Z toho, co bylo řečeno, vyplývá, že manželství svatého Josefa a nejsvětější a ustavičné Panny byl dokonalé jak vzhledem k podstatě, tak vzhledem k svému trojímu dobru, totiž dobru víry, potomstva a svátosti. Nebylo však dokonalé vzhledem k druhé dokonalosti, která spočívá v jeho činnosti, jímž je tělesné spojení.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„*Summa de donis Sancti Ioseph*“
(*Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887*)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Totiž tvrzení o tom, že Panna Maria a sv. Josef složili slib panenství, jak o tom pojednává 13. kapitola I. části *Sumy o darech svatého Josefa* o daru panictví a zvláště 14. kapitola téže I. části, která odpovídá na námítky proti tomu, že Josefův slib o zachování panictví byl podmíněný. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Jak bude patrné i z následného textu, sv. Tomáš rozlišuje mezi první dokonalostí, která je dána přirozeností určité bytosti, jejím samotným bytím, a druhou dokonalostí, kdy tato bytost svou činností, jež vychází z její přirozenosti, dosahuje svého cíle, např. rozdíl mezi semenem květiny a jejím rozvinutím do plného květu. [pozn. překl.]

⁽³⁾ *De nuptiis et concupiscentia*, lib. I, cap. 11. In: *PL* 34, sl. 420.

⁽⁴⁾ *Super Lucam*, lib. II, super I, 27. In: *PL* 15, sl. 1635.

⁽⁵⁾ Setkáváme se zde s klasickým učením sv. Augustina o trojí dobru manželství, kterým je potomstvo (*proles*), víra (*fides*), chápaná jako manželská věrnost, a svátost (*sacramentum*), která se týká nejenom toho, že manželství je jednou ze sedmi svátostí, ale také jeho nerozlučnosti. [pozn. překl.]

⁽⁶⁾ *De nuptiis et concupiscentia*, lib. I, cap. 11. In: *PL* 34, sl. 421.

⁽⁷⁾ In: *IV Sent.*, d. 30, q. 2, a. 1, q. la 2, ad 1. Srov. také *Summa theologiae* III, q. 29, a. 3.

⁽⁸⁾ V originále se píše o tom, že ho ustavují „ve středu“ (*in medio*), tj. působí, že ctnostně kráčí „zlatou střední cestou“ (*aurea via media*) mezi dvěma neřestnými extrémy, jako např. ctnost statečnosti kráčí zlatou střední cestou mezi zbabělostí a opovázlivostí. [pozn. překl.]

⁽⁹⁾ Mt 1,19. [pozn. překl.]

⁽¹⁰⁾ Srov. tamtéž. [pozn. překl.]

⁽¹¹⁾ Srov. Mt 1,18. [pozn. překl.]

⁽¹²⁾ Mt 1,20. [pozn. překl.]

⁽¹³⁾ *Adversus Helvidium*, 227. In: *PL* 22, sl. 213.

PRVNÍ EVROPSKÉ FÓRUM JEDEN Z NÁS V PAŘÍŽI

Evropská federace *Jeden z nás* zorganizovala 12. března 2016 v Paříži historicky první evropské fórum této iniciativy. Byly na něm zastoupeny všechny země, které se do občanské iniciativy *Jeden z nás* zapojily, včetně České republiky a Slovenska.

Z ČR byla pozvána na setkání v roli redaktorky, kameramanky a také zástupkyně Hnutí Pro život ČR Monika Höferová. Na místě natočila krátký sestřih (<https://youtu.be/IPA6tG6liDw>) toho hlavního, co se v tento den událo.

Šlo o velké a svým významem mimořádné setkání lidí, kteří se věnují aktivně tématu ochrany života od početí. Evropská federace *Jeden z nás* je spojuje do hlasu, který chce mj. dosáhnout zákazu financování destruktivního výzkumu lidských embryí z rozpočtu EU a také politickou změnu a větší vědomí potřeby respektu k přáním tolika evropských občanů. Dí-

ky tomu může být pozitivně ovlivněna i jurisdikce Evropského soudu pro lidská práva, kde čekají na vyřízení mnohé bioetické případy.

Občanská iniciativa *Jeden z nás* byla podpořena téměř dvěma milióny občanů celé Evropské unie. Jejich hlas však Evropská komise nevzala na vědomí. V současné době zve federace *Jeden z nás* evropské politiky, právníky a zdravotníky k podpoře výzvy předsedům Rady EU, Evropského parlamentu a Evropské komise (<http://oneofusappeal.eu>). Výzva má stejné požadavky jako původní občanská iniciativa.

HPŽ ČR, 9. 4. 2016

EUCHARISTICKÝ ZÁZRÁK V POLSKU

Lehnický biskup Zbigniew Kiernikowski 10. dubna 2016 představil výsledky bádání potvrzující eucharistický zázrak, ke kterému došlo o slavnosti Narození Páně 25. prosince 2013 v kostele sv. Jacka

v dolnoslezské Lehnici (Legnica). Hostie, která upadla na zem a po zvednutí byla vložena do nádoby s vodou, se zbarvila do červena. Její fragment byl předán lékařské laboratoři v Sadowej, která uzavřela lékařskou charakteristiku s tím, že výsledky se „nejvíce podobají tkáni srdečního svalu“ se změnami, které „často provázejí agonii“. Biskup Kiernikowski rovněž sdělil, že letos v lednu představil celou kauzu Kongregaci pro nauku víry. Na základě jejího doporučení požádal místní kněze, aby připravili odpovídající místo k vystavení relikvie. „Chápeme toto podivuhodné znamení jako zvláštní výraz přízně a lásky Pána Boha, který se tak velice snižuje k člověku,“ píše lehnický biskup v tiskovém sdělení.

K eucharistickým zázrakům dochází velmi zřídka. První jev tohoto druhu je datován do 8. století a došlo k němu v italském Lancianu. Dodnes církev uznala za autentické 133 případy.

Podle www.radiovaticana.cz

Otec vlasti a rozmnožitel říše (2)

K 700. výročí narození Karla IV.

Karlův nástup k moci v říši i v samotném Českém království se odehrál v mimořádně složitých mezinárodněpolitických podmínkách. Střediskem Karlovy moci v říši se měly paradoxně stát rozvrácené Čechy. Za svou pozdější volbu římským králem vděčil papežské moci. Vedle toho, že zajišťoval lucemburské pozice ve slezských knížectvích, jichž předtím dosáhl jeho otec Jan, či spolu s ním táhl na křížovou výpravu na Litvu, resp. stabilizoval poměry v Tyrolích, byl zároveň nucen vzdorovat bavorským Wittelsbachům, kteří si činili nárok na římskou královskou a císařskou korunu a také je po více než 30 let drželi. Následující roky budou ve znamení vzájemného velmocenského soupeření Lucemburků s bavorskou dynastií.

Císař Ludvík Bavor z rodu Wittelsbachů byl od r. 1323 s papežem Janem XXII. ve sporu o Milán. V důsledku toho papež vyhlásil nad Ludvíkem Bavořem klatbu, nad jeho územím interdikt a prohlásil jej zbavena trůnu. Ludvíka to však nepřimělo k pokoře a poslušnosti, naopak k útoku na Itálii, kde r. 1328 získal císařskou korunu. Přijal ji od římského hejtmana Sciarry Colony, čímž demonstroval svoji nezávislost na papeži. Svůj boj proti papeži

dotáhl do konce tím, že v témže roce nechal Jana XXII. sesadit a zvolit vzdoropapežem Mikuláše V.

Pro Lucemburky představoval agresivní Bavor očividné mocenské nebezpečí, zvláště po svém nástupu na trůn císaře Svaté říše římské. Zmocnil se mj. lucemburských Tyrol. Silný konkurent sblížil krále Jana Lucemburského s jeho synem markrabětem Karlem, jehož Jan doposud pokládal spíše za hrozbu pro vlastní postavení, než za přirozeného spojence jedné krve a dynastie. V obavě před silným Bavořem oba Lucemburkové od r. 1339 postupovali v politice svorně. Ze žárlivého a nesmlouvavého muže se pomalu stal otec, který připravuje svému synovi cestu k moci. Jan Lucemburský svolal na 11. června 1341 český zemský sněm, kde oznámil shromážděné šlechtě, kléru a zástupcům královských měst svou vůli, aby se jeho nástupcem na českém trůně stal dosavadní moravský markrabě Karel. Sněm akceptoval královo rozhodnutí a slavnostně přijal Karla za budoucího českého krále.

Mezitím pokračovalo zápolejí císaře Ludvíka Bavora a Lucemburků o vliv v říši a v papežství. Nový papež Klement VI. znamenal pro Lucemburky naději na zá-

chranu před rozpínajícím se císařem. V červnu 1342 se Jan v papežském paláci zřekl své přísahy věrnosti císaři. Roku 1344 byl pak sám Karel pozván papežem do Avignonu, kde si obě strany porozuměly. Karel dosáhl povýšení pražského biskupství na arcibiskupství, což bylo slavnostně stvrzeno 30. dubna 1344 papežskou bulou *Romanus Pontifex*. Zmíněné rozhodnutí přineslo církevně-jurisdikční osamostatnění Českého království od mohučské arcidiecéze. Jako první dosedl na pražský arcibiskupský stolec Arnošt z Pardubic, pozdější důvěrný přítel a rádce Karla IV. Součástí jednání papeže Klementa VI. s Lucemburky bylo také spojenectví proti císaři Ludvíku Bavořovi. S papežovým souhlasem byl proti Wittelbachovi postaven Karel jako kandidát na nového římského krále.

Rok 1344 byl důležitý pro duchovní rozvoj vlasti. Dne 21. listopadu toho roku totiž otec Jan a syn Karel společně, jistě i jako symbol dynastické politické jednoty, položili základní kámen ke stavbě Svatovítské katedrály. Lucemburkové současně přešli k ofenzivní taktice, jejímž cílem bylo získání římské královské koruny. Jakmile Karel složil papeži sliby, obrátil se Klement VI. na volitele, říšské kurfiřty, s výzvou k volbě nového římského krále. Karel byl 11. července 1346 zvolen blízko Rhens u Rýna novým římským králem hlasy pěti kurfiřtů. Získal hlasy duchovních kurfiřtů, trevírského arcibiskupa a Karlova prastrýce Balduina Lucemburského, mohučského arcibiskupa Gerlacha a kolínského arcibiskupa Walrama. Ze světských volitelů odevzdali Karlovi svůj hlas český král Jan a saský vévoda Rudolf.

Na obzoru se neodvratně rýsoval střet nového římského krále Karla s dosavadním římským císařem Ludvíkem Bavořem. Konfrontace byla zatím zažehnána kvůli anglicko-francouzské válce, do které na francouzské straně zasáhli také Jan a Karel Lucemburští. Osudným se Janovi stal 26. srpen 1346, neboť toho dne padl v bitvě u Kresčaku během porážky francouzských oddílů. Na Karla tím přešel titul českého krále.

Pokračovalo soupeření mezi králem římskoněmeckým a českým Karlem IV. a stávajícím římským císařem Ludvíkem. Přízeň hlavních kurfiřtů byla sice

Založení Svatovítské katedrály 1344

► na Karlově straně, Ludvíkovi však zachovávala věrnost významná říšská města. To se projevilo také na Karlově korunovaci, která proběhla 26. listopadu 1346 v Bonnu, kde mu korunu vsadil na hlavu kolínský arcibiskup Walram. Korunovace na římského krále se nemohla uskutečnit v Cáchách, jak by se slušelo na následníka sv. Karla Velikého, právě kvůli věrnosti tohoto města císaři Ludvíkovi.

Po dobrodružném návratu do Čech z kraje roku 1347 byl Karel 2. září toho roku korunován na českého krále pražským arcibiskupem Arnoštem z Pardubic. Arcipastýř mu vložil na hlavu novou svatováclavskou korunu, v jejímž křížku byl vložen trn z Kristovy trnové koruny. Zlatý klenot s drahokamy věnoval panovník právě Dědici země české, svatému Václavovi, a jako jeho majetek si korunu pouze půjčoval k různým slavnostním příležitostem. Instituce svatováclavské koruny není převzata z předchozích dob. Jejím původcem je skutečně až Karel IV.

Kvůli množícím se ozbrojeným střetům na česko-bavorském pomezí se král Karel odhodlal k vojenskému vystoupení proti Bavorovi. Když táhl s vojskem k hranicím, dozvěděl se 14. října 1347 o Ludvíkově úmrtí. Tím se původně zamýšlené tažení změnilo ve slavný vítězný vstup do říše, kde jej vítala otevřenými branami říšská města, jako např. Řezno, Basilej nebo Ulm. Karel po holdování měst prozíravě potvrzoval stará městská práva a svobodou a uděloval nové.

Karel přišel s novým pojetím římské říše, jejíž mocenské centrum stanoval v Čechách a v jejich blízkosti, zejména ve výhodně situovaném Norimberku v říši. Novým základem říšské myšlenky se stala koncepce přenesení centra říše do Zemí koruny české. Slovanská translační teorie vypovídala o spojení někdejší Svatoplukovy Velkomoravské říše s říší Karla Velikého, jehož výrazným ctitelem jeho lucemburský jmenovec po celý život byl. Tyto dva dávné mocné státní celky se nyní propojily a jejich osou se staly Čechy. České centrum říše bylo později vyjádřeno v symbolice kaple sv. Kříže na Karlštejně. Tento velkolepý hrad, jehož základní kámen položil arcibiskup Arnošt z Pardubic 10. června 1348, měl sloužit pro důstojné uložení korunovačních klenotů, svátostin a ostatků svatých. Střed

České korunovační klenoty

římské říše byl tam, kde byly uchovávány právě korunovační klenoty.

Ve své koncepci českého státu a ve spojení s říší Karel respektoval předkřesťanskou přemyslovskou tradici a zcela mimořádnou měrou pak vyzdvihl tradici svatováclavskou. V rodových šlěpějích své matky Karel uctíval památky po Přemyslu Oráčovi, lýkové střevíce a mošnu na Vyšehradě, jež byly zároveň znamením, že knížecí a královský rod pocházel z venkovského lidu. Svatováclavská tradice přímo vévodila Karlově české státní koncepci. Prvky svatováclavské tradice panovník soustavně zapracovával do svého politického i kulturního díla. V druhém případě máme na mysli především jeho *Legendu o sv. Václavu*. Horlivě rozvíjený kult přemyslovského mučedníka zároveň sloužil zmínované státní koncepci. Kult tuto koncepci ovládl a naplnil. Stěžejní idea nalezla svůj architektonický výraz ve Svatováclavské kapli Svatovítského dómu, kde spočinuly ostatky svatého Přemyslovce. V souvislosti s vyvýšením hlavního patrona českých zemí ve státní ideji, architektuře i písem-

Katedrála sv. Víta - oceloryt z 19. stol.

né kultuře došlo rovněž k povýšení starobylého svatováclavského chorálu fakticky na národní hymnu. Na své přemyslovské kořeny Karel svědomitě a demonstrativně navázal a přiřadil se tak viditelně k Přemyslovu rodu. Od císaře a krále Karla IV. odvozujeme tradici o svatováclavském národu a zemi. Svého prvního (zesnulého ve 2 letech) i druhého syna pojmenoval Václav.

Karolinská tradice, tj. tradice císaře Karla Velikého (742–814), nikterak nenarušovala tradici sv. Václava. Spíše můžeme hovořit o jejich vzájemné podpoře a doplňování. Obě osobnosti měly v duchovní a státní rovině své místo: Zatímco sv. Václav byl skutečným vlastníkem českých korunovačních klenotů a věčným panovníkem českých zemí, sv. Karel Veliký opatroval říšské císařské insignie. Pro tento kult nechal panovník postavit augustiniánský kostel Panny Marie a sv. Karla Velikého v Praze na Karlově.

Rovněž jméno tohoto šířitele křesťanství a obnovitele západního císařství doprovází Karlovy potomky. Předposlední syn Karla IV. byl nositelem téhož slavného jména. Karolinská a svatováclavská tradice se prolínaly, aniž by jedna zastíňovala druhou. Symbolem postupování obou katolických tradic, jedné německé, druhé české a slovanské, je založení kaple v císařské rezidenci v Nieder-Ingelheimu nad Rýnem. Tato oratoř, nacházející se v tradovaném rodišti výše uváděného franckého císaře a krále, byla zasvěcena právě památce sv. Karla Velikého a sv. Václava. Tito dva patroni českých a říšských korunovačních klenotů zároveň představovali nedotknutelnost a posvátnost hmotných znaků Českého království a Svaté říše římské. Klenoty a svátostiny umožňovaly jejich nositeli podílet se na duchovním spojení s oběma svatými patrony. Jmenované předměty, korunovační klenoty, byly svým specifickým charakterem vyjmuty z běžných majetkových práv. Oba patroni je zároveň chránili před zneužitím sekulární mocí. Šlo také o jistou právní ochranu klenotů, která měla předejít předchozím pohoršujícím případům, kdy král Jan Lucemburský údajně zastavil českou korunu, nebo kdy docházelo k průtahům ohledně předání císařských insignií Karlovi od syna Ludvíka Bavora, Ludvíka Braniborského.

(Pokračování)

Pondělí 16. 5. 2016

6:05 V pohorách po horách (18. díl): Rabštejn – Hrubý Jeseník 6:15 Hlubinami vesmíru s doc. Lubošem Perkem, 1. díl – Kosmické smetí 6:55 U VÁS aneb Festivalové kukátko (6. díl): Kde se dobře vaří, tam se dobře daří 7:55 Manželská setkání 8:05 Přejeme si ... 8:25 Noemova pošta: Květen 10:00 Oklamáný učedník 10:10 Příběh o Žofii 10:55 BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – O Panně Marii Guadalupské 11:10 Vlci v Lužici 11:45 Bible pro nejmenší: Pavlové cesty 11:50 Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 13:00 Duchovní malby (9. díl): Svatí 13:30 Dům ze skla? (9. díl): S publicistou Alešem Palánem 14:35 Jediné přání 14:55 Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Od Tunguzského meteoritu k Čeljabinsku (1. část) 16:00 V souvislostech (141. díl) 16:20 Nevybroušené diamanty 16:50 Rangers na Mohelnickém dostavníku 2015 (7. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 [P] 17:40 Poslové naděje 18:15 Salesiánský magazín [P] 18:30 Bible pro nejmenší: Pavel na ostrově 18:35 Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá 18:40 Vezmi a čti: Květen 2016 [P] 19:00 Vatican magazine (863. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:30 Přejeme si ... 20:00 Poslední noc Johanky z Arku: La dernière Nuit de Jeanne d'Arc 21:05 ARTBITR – Kulturní magazín (19. díl) [P] 21:15 Terra Santa News: 11. 5. 2016 21:40 Noční univerzita: Věra Sosnarová – Krvavé jahody – svědeckví ženy, která přežila gulag 23:15 Vatican magazine (863. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:50 Kulatý stůl (191. díl): Pokušení moci 1:20 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 17. 5. 2016

6:05 Antonio Vivaldi: Čtvero ročních dob 7:10 Vatican magazine (863. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 7:40 Pod lampou 9:45 Muzikanti, hrajte 10:15 Noční univerzita: Věra Sosnarová – Krvavé jahody – svědeckví ženy, která přežila gulag 11:50 Bible pro nejmenší: Pavel na ostrově 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 V souvislostech (141. díl) 12:35 Cesta k andělům (96. díl): Chinaski a její 2 členové – Michal Malátný a Ondřej Škoch 13:25 Učedníci a misionáři 13:55 Ars Vaticana (12. díl) 14:10 V pohorách po horách (18. díl): Rabštejn – Hrubý Jeseník 14:25 Kulatý stůl (191. díl): Pokušení moci 16:00 Přejeme si ... 16:20 Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě 17:05 Charita Veselí nad Moravou 17:15 Mezi pražci (48. díl): Květen 2016 18:00 Noeland (36. díl) 18:30 Bible pro nejmenší: Gedeon 18:35 Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá 18:40 Animované biblické příběhy: Ztracený syn 19:10 BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – O Panně Marii Guadalupské 19:30 Zpravodajské Noeviny: 17. 5. 2016 [P] 20:00 Missio magazín: Květen 2016 [P] 21:00 UNITED Report (1. díl): Identita 21:25 Řeckokatolický magazín [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny: 17. 5. 2016 22:05 Post Scriptum 22:15 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (122. díl) 23:40 Terra Santa News: 11. 5. 2016 0:05 Salesiánský magazín 0:20 Jediné přání 0:35 VideoJournal české vědy 0:50 Můj Bůh a Walter: Vykoupení 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 18. 5. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 17. 5. 2016 6:25 Buon giorno s Františkem 7:25 Vatican magazine (863. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 7:55 Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Od Tunguzského meteoritu k Čeljabinsku (1. část) 9:00 Harfa Noemova 9:25 Ars Vaticana (12. díl) 9:40 Přímý přenos generální audience papeže [L] 11:00 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské 11:50 Bible pro nejmenší: Gedeon 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Příběh o Žofii 13:35 Jak potkávat svět (43. díl): S profesorem Štěpánem Graffem 14:55 Zpravodajské Noeviny: 17. 5. 2016 15:15 Hlubinami vesmíru s doc. Lubošem Perkem, 1. díl – kosmické smetí [P]

TELEVIZE
DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

16:00 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 16:10 ARTBITR – Kulturní magazín (19. díl) 16:20 Salesiánský magazín 16:35 UNITED Report (1. díl): Identita 17:05 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (122. díl) 18:30 Bible pro nejmenší: Hana 18:35 Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá 18:40 Můj Bůh a Walter: Církev 18:55 Most milosrdenství 19:30 Terra Santa News: 18. 5. 2016 [P] 20:00 Večer chval (53. díl) [L] 21:20 BET LECHEM – vnitřní domov (21. díl): Giovanni Tomasi – italský karmelitán 21:35 Noční univerzita: Mgr. Daniel Nývlt, Ph.D. – Česká vědecká stanice v Antarktidě (1. část) [P] 22:45 Generální audience Svatého otce [P] 23:15 Sedm výprav Josefa Vágnera (6. díl): Simba a ti druzí 0:50 Duchovní malby (9. díl): Svatí 1:15 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 19. 5. 2016

6:05 Jediné přání 6:20 Vezmi a čti: Květen 2016 6:35 Řeckokatolický magazín 6:50 Charita Veselí nad Moravou 7:00 Outdoor Films s Janem Červinkou (48. díl): Legenda československého horolezectví 8:35 BET LECHEM – vnitřní domov (21. díl): Giovanni Tomasi – italský karmelitán 8:50 Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě 9:35 Terra Santa News: 18. 5. 2016 10:00 Kulatý stůl (191. díl): Pokušení moci 11:35 Oklamáný učedník 11:45 Bible pro nejmenší: Hana 11:50 Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Antonio Vivaldi: Čtvero ročních dob 13:25 Generální audience Svatého otce 14:00 Salesiáni na Haiti 14:30 Hluk 14:45 Mezi pražci (48. díl): Květen 2016 15:25 Noeland (36. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 17. 5. 2016 16:20 Muzikanti, hrajte 16:50 V pohorách po horách (18. díl): Rabštejn – Hrubý Jeseník 17:00 Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani 17:10 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 17:20 UNITED Report (1. díl): Identita 17:45 Ars Vaticana (13. díl) 18:00 Animované biblické příběhy: Ztracený syn 18:30 Bible pro nejmenší: Šalamoun 18:35 Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá 18:40 Cesta k andělům (96. díl): Chinaski a její 2 členové – Michal Malátný a Ondřej Škoch 19:30 Zpravodajské Noeviny: 19. 5. 2016 [P] 20:00 Cvrlikání (45. díl): Pouta [L] 21:10 Putování po evropských kláštřích: Modré sestry – o služebnosti a vedení 21:35 Zpravodajské Noeviny: 19. 5. 2016 22:00 Pod lampou [P] 0:05 Vatican magazine (863. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:35 Můj Bůh a Walter: Církev 0:50 Zpravodajské Noeviny: 19. 5. 2016 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 20. 5. 2016

6:05 Hrdinové víry (13. díl): Zdenka Schelingová 7:05 Zpravodajské Noeviny: 19. 5. 2016 7:25 Přehled jsem holocaust: svědeckví Luďka Eliáše 8:30 Salesiánský magazín 8:50 Na druhý pohled, 8. díl 10:25 ARTBITR – Kulturní magazín (19. díl) 10:35 Noční univerzita: Mgr. Daniel Nývlt, Ph.D. – Česká vědecká stanice v Antarktidě (1. část) 11:45 Bible pro nejmenší: Šalamoun 11:50 Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Ars Vaticana (13. díl) 13:00 Harfa Noemova 13:25 BET LECHEM – vnitřní domov (21. díl): Giovanni Tomasi – italský karmelitán 13:45 Most milosrdenství 14:15 Historie sklářství v Karlovině 14:35 VideoJournal české vědy 14:50 Vezmi a čti: Květen 2016 15:05 Rangers na Mohelnickém dostavníku 2015 (7. díl): Folková pohlednice z Mohelnického do-

stavníku 2015 16:00 Bez hábitu (24. díl): Redemptoristé 17:05 Zpravodajské Noeviny: 19. 5. 2016 17:25 Missio magazín: Květen 2016 18:30 Bible pro nejmenší: Eliáš 18:35 Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá 18:40 Můj Bůh a Walter: Církev 18:55 Putování po evropských kláštřích: Modré sestry – o služebnosti a vedení 19:20 Salesiáni na Haiti 20:00 Kulatý stůl (196. díl): Víra Karla IV. [L] 21:45 ARTBITR – Kulturní magazín (19. díl) 22:00 Tasovický Mojžíš: Klement Maria Hofbauer 22:50 Radost – Seestra Lucia 23:05 Stíny barbarské noci 23:50 V pohorách po horách (18. díl): Rabštejn – Hrubý Jeseník 0:05 Cesta k andělům (96. díl): Chinaski a její 2 členové – Michal Malátný a Ondřej Škoch 0:55 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 21. 5. 2016

6:05 Salesiáni na Haiti 6:35 Vlci v Lužici 7:05 Most milosrdenství 7:35 BET LECHEM – vnitřní domov (21. díl): Giovanni Tomasi – italský karmelitán 7:50 Lidé na cestě 8:10 Jediné přání 8:25 Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá 8:30 Noeland (36. díl) 9:00 Animované biblické příběhy: Ztracený syn 9:35 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 9:45 Můj Bůh a Walter: Církev 10:00 UNITED Report (1. díl): Identita 10:25 Radost – Seestra Lucia 10:40 Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě 11:25 Vatican magazine (863. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka 12:10 Post Scriptum 12:20 Pod lampou 14:25 Terra Santa News: 18. 5. 2016 14:50 Cvrlikání (45. díl): Pouta 16:00 Vezmi a čti: Květen 2016 16:15 Hlubinami vesmíru s doc. Lubošem Perkem, 1. díl – kosmické smetí 16:55 Oklamáný učedník 17:05 Missio magazín: Květen 2016 18:10 Duchovní malby (10. díl): Apokalypsa 18:30 Bible pro nejmenší: Eliáš 18:35 Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá 18:40 Muzikanti, hrajte 19:10 Zpravodajské Noeviny: 19. 5. 2016 19:30 V souvislostech (143. díl) [P] 20:00 Cesta k andělům (103. díl): P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. [P] 20:50 V pohorách po horách (19. díl): Kl'ak – Lučanská Malá Fatra 21:00 Harfa Noemova [P] 21:25 Přehled jsem holocaust: svědeckví Luďka Eliáše 22:35 Rangers na Mohelnickém dostavníku 2015 (7. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 23:25 Dopisy z rovníku 0:10 Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Od Tunguzského meteoritu k Čeljabinsku (1. část) 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 22. 5. 2016

6:10 Ars Vaticana (13. díl) 6:20 Most milosrdenství 6:50 Tasovický Mojžíš: Klement Maria Hofbauer 7:40 Cvrlikání (45. díl): Pouta 8:50 Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě 9:30 Vezmi a čti: Květen 2016 10:00 Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] 11:15 Řeckokatolický magazín 11:30 Jezuitské redukcce v Paraguayi 11:45 ARTBITR – Kulturní magazín (19. díl) 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (143. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 13:25 Cesta k andělům (103. díl): P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 14:20 Muzikanti, hrajte [P] 14:50 Noční univerzita: Mgr. Daniel Nývlt, Ph.D. – Česká vědecká stanice v Antarktidě (1. část) 16:00 Můj Bůh a Walter: Církev 16:15 UNITED Report (2. díl): Svoboda [P] 16:40 BET LECHEM – vnitřní domov (21. díl): Giovanni Tomasi – italský karmelitán 17:00 Přejeme si ... [P] 17:25 Animované biblické příběhy: Přišel hledat ztracené 17:55 Sedmihlásky (33. díl): V Strakonících za oltářem 18:00 Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den [P] 18:30 Duhové srdce [P] 20:00 Podzimní festival duchovní hudby: Koncert a capella 20:55 V souvislostech (143. díl) 21:15 Radost – Seestra Lucia 21:35 Sedm výprav Josefa Vágnera (6. díl): Simba a ti druzí 23:10 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:20 Missio magazín: Květen 2016 0:25 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

V Olomouci bude vystaven El Greco

El Grekův obraz *Klanění pastýřů* (asi 1605–1610) bude možné spatřit v červnu letošního roku v rámci oslav 10. výročí otevření Arcidiecézního muzea Olomouc, které je součástí Muzea umění. Dílo světoznámého španělského malíře do Olomouce zapůjčí Metropolitní muzeum v New Yorku výměnou za zapůjčku Tizianova obrazu *Apollón a Marsyas* (po r. 1550) ze sbírek olomouckého arcibiskupství v Kroměříži.

Podle olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera je zapůjčka mimořádnou příležitostí pro prezentaci České republiky. „Tizianův obraz je dílo světového významu a zájem o jeho zapůjčení má mnoho galerií. Nelze všem vyhovět, protože časté přemístování by obrazu uškodilo. Zapůjčení do Metropolitního muzea je ovšem výjimečnou událostí. Je to mimo jiné reprezentace naší vlasti a naší péče o kulturní památky a snad také pozvánka pro americké turisty k návštěvě Kroměříže,“ řekl arcibiskup.

Zapůjčka je podle arcibiskupa o to přínosnější, že se díky ní podařilo Muzeu umění Olomouc s Metropolitním muzeem dohodnout na reciproční spolupráci. „V Olomouci se tak na oplátku objeví klenot z tamních sbírek,

a to obraz *Klanění pastýřů* od španělského manýristického malíře El Greka, který ještě v České republice nebyl vystavený,“ doplnil.

El Grekův obraz ale nebude jedinou novinkou, kterou Arcidiecézní muzeum k jubileu chystá. „Při této příležitosti se dočká komplexní obměny a doplnění celá stálá expozice, která představuje zhruba tři sta uměleckých skvostů ze státních a církevních sbírek. Zaměříme se na větší tematickou provázanost jednotlivých částí, zvýšení atraktivitu instalace a jejího obsahu,“ přiblížil plány ředitel muzea Michal Soukup. Kvůli náročné reinstalaci je však stálá expozice nyní uzavřena a slavnostně bude otevřena 2. června 2016. El Grekovo *Klanění pastýřů* bude její součástí do 4. září 2016.

Muzeum umění Olomouc je třetí největší institucí svého druhu v České republice. Spravuje tři pracoviště – Arcidiecézní muzeum Olomouc, Arcidiecézní muzeum Kroměříž a Muzeum moderního umění. Pečuje o téměř 200 000 sbírkových předmětů starého, moderního a současného umění z vlastních sbírek a ze sbírek olomouckého arcibiskupství.

Podle www.olmuart.cz

Liturgická čtení

Neděle 15. 5. – slavnost Sslání

Ducha Svatého

1. čt.: Sk 2,1–11

Ž 104(103),1ab+24ac.29bc–30.31+34

Odp.: srov. 30 (*Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnov tvář země!*)

Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 12,3b–7.12–13 nebo

Řim 8,8–17

Ev.: Jan 20,19–23

nebo Jan 14,15–16.23b–26

Pondělí 16. 5. – svátek sv. Jana Nepomuckého

1. čt.: Řim 8,31b–39

Ž 69(68),5ab.7ac+8.15bc+31

Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 10,17–22

Úterý 17. 5. – ferie

1. čt.: Jak 4,1–10

Ž 55(54),7–8.9–10a.10b–11a.23

Odp.: 23a (*Svou starost hod' na Hospodina, a on tě zachová.*)

Ev.: Mk 9,30–37

Středa 18. 5. – nez. pam. sv. Jana I.

1. čt.: Jak 4,13–17

Ž 49(48),2–3.6–7.8–10.11

Odp.: Mt 5,3 (*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.*)

Ev.: Mk 9,38–40

Čtvrtek 19. 5. – ferie

1. čt.: Jak 5,1–6

Ž 49(48),14–15ab.1

5cd–16.17–18.19–20

Odp.: Mt 5,3 (*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.*)

Ev.: Mk 9,41–50

Pátek 20. 5. – nezávazná památka sv. Klementa Marie Hofbauera nebo sv. Bernardina Sienského (na Moravě: památka sv. Klementa Marie Hofbauera)

1. čt.: Jak 5,9–12

Ž 103(102),1–2.3–4.8–9.11–12

Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)

Ev.: Mk 10,1–12

Sobota 21. 5. – nezávazná památka sv. Kryštofa Magallanese (v brněnské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Jak 5,13–20

Ž 141(140),1–2.3+8

Odp.: 2a (*Má modlitba, Pane, ať je před tebou jako kadidlo.*)

Ev.: Mk 10,13–16

BREVIÁŘ PRO LAIKY

14. – 21. KVĚTNA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

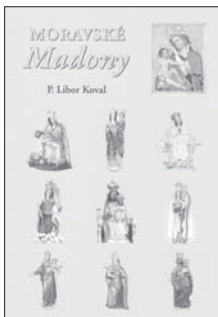
Uvedení do první modlitby dne	NE 15. 5.		PO 16. 5.		ÚT 17. 5.		ST 18. 5.		ČT 19. 5.		PÁ 20. 5.		SO 21. 5.			
Antifona	679	764	1708	1924	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1722	1941	1666	1883		
Žalm	783	881	786	884	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	679	764	1367	1528	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1723	1941	1666	1883		
Antifony	680	765	1368	1529	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	813	914	813	914	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	680	765	1368	1529	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1724	1942	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	680	765	1369	1530	1065	1186	1080	1202	1095	1218	1320	1534	1669	1886		
Prosby	680	765	1711	1927	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1724	1943	1655	1886		
Závěrečná modlitba	681	766	1369	1530	1065	1187	1372	1533	1096	1219	1320	1534	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	643	723	792	890	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	681	766	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	682	767	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	683	769	1713	1930	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	684	769	1369	1530	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
	SO 14. 5.															
Hymnus	641	721	641	721	1369	1531	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1727	1946	742	837
Antifony	676	760	685	770	1371	1532	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	743	838
Žalmy	676	760	685	770	1715	1932	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	743	838
Kr. čtení a zpěv	678	762	686	772	1371	1532	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1730	1949	745	840
Ant. ke kant. P. M.	678	762	687	773	1371	1533	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1320	1535	745	841
Prosby	678	763	687	773	1718	1936	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1731	1950	745	841
Záv. modlitba	679	763	681	766	1369	1530	1075	1196	1372	1533	1106	1230	1320	1534	749	844
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

ŽIVOT VÍRY

MORAVSKÉ MADONY

P. Libor Koval • Foto Ing. Václav Rozlívka

Malá sbírka mariánské poezie, vztahující se k těmto Madonám: ve Sloupu, ve Křtinách, Vranovské, Tuňanské, Rajhradské, z Veverí, Žarošické, Hostýnské, Svatokopecké a Frýdecké. Jednotlivé básně jsou vyjádřením hluboké autorovy zbožnosti a úcty k Matce Boží, Panně Marii.

*Jiří Brauner -
Kartuziánské vydavatelství
Brož., A5, křídový papír,
48 stran, 99 Kč*

SEDMERO BOLESTÍ VÍRY

Petr Vrbický • Fotografie Kryštof Kolomý

„Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se!“ (Flp 4,4) Ne-ní snad křesťana neznalého tohoto apoštolského povzbuzení. Ovšem zrovna tak neexistuje věřící, jehož život by byl jen růžencem nekonečných radostí. Víra může trpět bolestmi: z nezdarů, ze vztahů, z lidí, z církve - a nejvíce z hříchů... Nad těmito bolestmi, ale také nad tím, jak se s nimi vyrovnávat, se autor zamýšlí v této knížce.

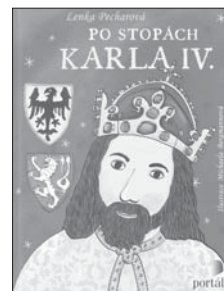
*Cesta • Brož., 115x160 mm,
144 stran, 98 Kč*

PRO DĚTI

PO STOPÁCH KARLA IV.

Lenka Pecharová • Ilustrace Michaela Bergmannová • Odpovědný redaktor Martin Bedřich • Odborná lektorka Karolina Srncová

Populárně-naučná kniha pro děti o největším českém králi Karlu IV. (1316-1378), určená do hodin vlastivědy či dějepisu s provázaností na zeměpis, literaturu a umění, kterou je však možné využít i k vlastní četbě a poučení. Text je proložen mnoha obrázky, komiksy, rébusy a hádankami, takže zábavnou formou zprostředkovává kvalitní informace o osobnosti a době tohoto panovníka.

*Portál, s. r. o. • Váz., 170x220 mm,
křídový papír, 144 stran, 285 Kč*

BIBLE • HLEDÁM... UŽ TO MÁM!

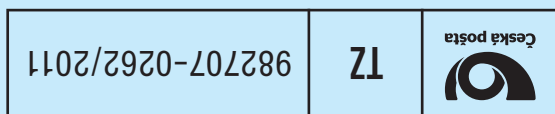
Text Julia Stoneová • Překlad z angličtiny Petra Mizurová • Redakce Pavel Nápravník

Jedenáct kratičkých příběhů z Bible pro děti, které rády objevují něco nového. Každý obrázek je vyzývá k tomu, aby v něm hledaly zajímavé detaily - postavy, zvířátka či různé předměty. Knížka tak podněcuje dětskou zvědavost a rozvíjí pozorovací talent.

*Česká biblická společnost
Váz., 185x185 mm, leštěný karton,
20 stran, 226 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz, tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz, tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.